୩୧-୩-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଫାଟକରୁ ବାହାରି ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ, ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ କାମ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସବୁଠାରୁ ଭଲ କାମ ହେଲା ମନ, ବଚନ,କର୍ମରେ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ସାହାରା ହେବା । ତୁମେମାନେ ସର୍ବଦା ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏପରି କେଉଁ ଶବ୍ଦ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ଯଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଘରର ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତିଧାମର ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଵର୍ଗ ଦୁନିଆର ରାସ୍ତା ମିଳିଯିବ ଏବଂ ସେମାନେ ସହଜରେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଏଠାରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଜାଦୁକରର ବତୀ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଛ ? ଅଲାଉଦ୍ଦୀନ୍‌ର ବତୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଅଲାଉଦ୍ଦୀନ୍‌ର ବତୀ ବା ଜାଦୁକରର ବତୀ କ'ଣ-କ'ଣ ଦେଖାଇଥାଏ ! ବୈକୁଣ୍ଠ, ସ୍ଵର୍ଗ, ସୁଖଧାମ । ବତୀକୁ ପ୍ରକାଶ କୁହାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଅନ୍ଧକାର ଅଛି ନା । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଯେଉଁ ପ୍ରକାଶ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମେଳା ଇତ୍ୟାଦି କରୁଛନ୍ତି, ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ପଚାରନ୍ତି, ବାବା ଏହାର ନାମ କ'ଣ ରଖିବା ? ଏଠାରେ ବମ୍ବେକୁ ଭାରତର ଦ୍ଵାର (ଗେଟ୍ ୱେ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ) କୁହାଯାଏ । ଷ୍ଟିମର ପ୍ରଥମେ ବମ୍ବେକୁ ହିଁ ଆସେ । ଦିଲ୍ଲୀରେ ମଧ୍ୟ ଇଣ୍ଡିଆ ଗେଟ୍ ଅଛି । ଏବେ ଆମର ଏହା ହେଉଛି ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଗେଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ଵାର । ଦୁଇଟି ଗେଟ୍ ଅଛି ନା । ସର୍ବଦା ଦୁଇଟି ଗେଟ୍ ଥାଏ, ପ୍ରବେଶ ଓ ପ୍ରସ୍ଥାନ । ଗୋଟିଏ ଗେଟ୍‌ରେ ଆସିବା, ଅନ୍ୟଟିରେ ଯିବା । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି - ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆସୁଛୁ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବାହରି ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ନିଜେ ଫେରି ପାରିବା ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଘରକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛେ, ତେଣୁ ଗାଇଡ୍ ଦରକାର । ଗାଇଡ୍ ରୂପରେ ବାବା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯିଏ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣନ୍ତି, ବାବା ଆମକୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ ଓ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଏହା ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡେ ନା । ବହୁତ ବିଚାର ଚାଲେ-- ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ତାହା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ତ ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ବି ରହୁ ଏବଂ ଧନ ଦୌଲତ ମଧ୍ୟ ଥାଉ । ତାହା ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଥାଏ । ତେବେ ନାଁ ଲେଖାଯାଉ - ଶାନ୍ତିଧାମ ଓ ସୁଖଧାମକୁ ରାସ୍ତା ଅଥବା ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି ଓ ସମୃଦ୍ଧିକୁ ରାସ୍ତା । ଏହା ହେଉଛି ଠିକ୍ ଶବ୍ଦ । ଏଇଠି ତ ତିନୋଟିଯାକ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ବିଷୟରେ ପୁଣି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ସବୁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଥିଲା । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ, ଗଡ୍ ଫାଦର । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଆମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଏହା ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧିର ଦ୍ଵାର ହେଲା ନା । ବାବାଙ୍କୁ ଏହି ନାଁ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ତାହାର ଆରମ୍ଭ ତ ଶିବବାବା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଉତ୍ସବ ତ ବହୁତ ହେଉଛି ନା । କେହି ହସ୍ପିଟାଲ୍‌ର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରୁଛନ୍ତି ତ କେହି ୟୁନିଭରସିଟିର କରୁଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆର ଏହି ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ହୁଏ ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ହୁଏ, ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ବିଚାର କରାଯାଉଛି । ପିଲାମାନେ ଲେଖିଛନ୍ତି - ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଆସି ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରନ୍ତୁ । ବାପଦାଦା ଉଭୟଙ୍କୁ ଡାକିବା । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ବାହାରକୁ କେଉଁଠିକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଉଦ୍‌ଘାଟନ୍

କରିବା ପାଇଁ ଯିବାକୁ, ବିବେକ କହୁ ନାହିଁ, ନିୟମ ନାହିଁ । ଏହା ତ କେହି ମଧ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିପାରିବେ । ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ-ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ନାଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଢିଆ ଅଟେ ନା । ପ୍ରଜାପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ହୋଇଗଲେ । ସିଏ କ'ଣ କିଛି କମ୍ ଅଟନ୍ତି ! ଆଉ ପୁଣି ବାବା ନିଜେ ଉତ୍ସବ କରାଉଛନ୍ତି । କରିକରାଇଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି ନା । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ତେବେ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ବ□ମାନ ସମୟରେ ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ସବୁଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଭଲ କର୍ମ ହେଉଛି— ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ସାହାରା ହେବା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ହେ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ଧର ଲହୁଡି ଏ ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ଧ ହିଁ ଅନ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ସାହାରା ହେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉଛ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ଅଛ ନା । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ ହସ୍‌ପିଟାଲ୍ ଏବଂ ୟୁନିଭର୍ସିଟି । ବୁଝାଯାଉଛି-ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସେହି ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ. ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ, ଏହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥାଏ । ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା । କେବଳ ଏହି କଥା ମନେପକାଅ, ଏହା ମଧ୍ୟ ମନ୍‌ମନାଭବ ଅଟେ । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ-ଏତିକି ମଧ୍ୟ ମନେପଡୁନାହିଁ ! ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମକୁ ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବି କମ୍ ନୁହେଁ । ଏପରି ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଖୁସିରେ ରହୁ ନାହାନ୍ତି । ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ବାରମ୍ବାର ବହୁତ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ କରୁଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ରହୁନାହିଁ । ବାବା, ଜ୍ଞାନସାଗରରେ ବୁଡାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ମାୟା ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡାଇ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ କରୁଛି । ବଡ ଖୁସିରେ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହେବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ମାୟା ପୁଣି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ହିଁ ପକାଉନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ଦୁଃଖ ହ□ା ସୁଖକ□ା ଏକ ପରମପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଦୁଃଖ ହରିବା ବାଲା । ସେମାନେ ପୁଣି ଗଙ୍ଗାରେ ଯାଇ ବୁଡ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଗଙ୍ଗା ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗଙ୍ଗାକୁ ଦୁଃଖହାରିଣୀ ପାପ ନାଶିନୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସାଧୁସନ୍ଥ ଆଦି ସବୁ ଯାଇ ନଦୀ କୂଳରେ ବସନ୍ତି । ସାଗର କୂଳରେ କାହିଁକି ବସନ୍ତି ନାହିଁ ? ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସାଗର କୂଳରେ ବସିଛ । ବହୁତ ବହୁତ ପିଲାମାନେ ସାଗର ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଜାଣୁଛନ୍ତି କି ସାଗରରୁ ବାହାରିଥିବା ଏହି ଛୋଟ-ବଡ ନଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର, ସିନ୍ଧୁ, ସରସ୍ୱତୀ ଏହି ସବୁ ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମକୁ ମନ-ବଚନ-କର୍ମ ପ୍ରତି ବହୁତ-ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାର ଅଛି, କେବେ ବି ତୁମେ କ୍ରୋଧ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମେ କ୍ରୋଧ ମନରେ ଆସେ ପୁଣି ବଚନ ଏବଂ କର୍ମରେ ଆସିଯାଏ । କ୍ରୋଧ ଆସିବାର ଏହି ତିନୋଟି ଦ୍ୱାର ଅଛି, ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ବଚନ ଅଧିକ କୁହ ନାହିଁ, ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ, ବଚନରେ ଆସିଲେ କର୍ମରେ ଆସିଯିବ । କ୍ରୋଧ ପ୍ରଥମେ ମନରେ ଆସେ ପୁଣି ବଚନ ଓ କର୍ମରେ ଆସେ । ତିନୋଟି ଦ୍ୱାର ମାଧ୍ୟମରେ କ୍ରୋଧ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ । ପ୍ରଥମେ ମନରେ ଆସିବ । ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ନୀରବ ରହିବା ବହୁତ ଭଲ । ତେବେ ବାବା ଆସି ସ୍ୱର୍ଗ ଅଥବା ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ରାସ୍ତା

ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାଅ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧି ଥାଏ । ସେଠାକୁ କିପରି ଯାଆନ୍ତି, ତାହା ବୁଝିବାର ଅଛି । ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଦ୍ୱାରା ଗେଟ୍ ଖୋଲିଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ତ ଚାଲିଛି ନା । କ'ଣ ନାମ ରଖାଯିବ ? ଅମୃତବେଳାରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କଲେ ସାରାଂଶ ବାହାରେ । ଠିକ୍ ରାୟ ବାହାରେ, ତେଣୁ ବାବା କହନ୍ତି ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ଏବଂ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କର-କ'ଣ ନାମ ରଖାଯିବ ? ବିଚାର କରିବା ଦରକାର, କାହାର ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଚାର ଆସିଯାଇପାରେ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ କି ପତିତକୁ ପାବନ କରିବା ଅର୍ଥ ନର୍କବାସୀରୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରିବା । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ କାହା ନିକଟରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବ ନାହିଁ, ନିୟମ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତିରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସାଧୁଲୋକମାନେ ନିଜକୁ ଉଚ୍ଚ ପବିତ୍ର ମଣନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅପବିତ୍ର ନୀଚ ମଣିଥା'ନ୍ତି । ଯଦିବି ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କିନ୍ତୁ ଯଦି ତୁମକୁ କେହି ହାତ ଯୋଡିଲେ, ତେବେ ଅନୁରୂପ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ହରିଓମ୍ ତତ୍‌ସତ୍ କହିଥା'ନ୍ତି, ତେବେ କହିବାକୁ ପଡିବ । ଯୁକ୍ତିରେ ନ ଚାଲିଲେ ସେମାନେ ପାଖକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ବଡ କାଇଦା ଦରକାର । ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଆସିଯାଏ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କର ନାମ ଧରନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଦୁର୍ଘଟଣା ବହୁତ ହୋଇଚାଲିବ । ଧିରେ-ଧିରେ କନ୍ଦଳ ବ୍ୟାପିଯିବ । ନିଆଁ ବିଦେଶରେ ଆରମ୍ଭ ହେବ ପୁଣି ଧିରେ-ଧିରେ ସାରା ଦୁନିଆ ଜଳିଯିବ । ଶେଷରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ରହିଯିବ । ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ, ପୁଣି ତୁମକୁ ସେଠାରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ମିଳେ । ଦୁନିଆର ଅଧିକାର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳିଯାଏ । ତୁମେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରିଥାଅ । ଅଲାଉଦ୍ଦୀନ୍‌ର ବତୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଛି ନା ! ନୋଟ୍ ଘସିଦେଲେ ଅଚଳାଚଳ ସମ୍ପ□ ମିଳିଯାଏ । ତୁମ ନିକଟରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣ, ଅଲାହ ଅବଲଦ୍ଦିନ୍ ବାବା ଶୀଘ୍ର ଇସାରାରେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର ତେବେ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଯିବ । ନୌଧା ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୁଏ ନା । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ତ ହେଉଛି, ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ, ସ୍ୱର୍ଗକୁ ବହୁତ ମନେପକାଇବ । ବାରମ୍ବାର ଦେଖୁଥିବ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ନିଶାରେ ରହିବେ, ସେମାନେ ଶେଷ ସମୟର ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିପାରିବେ । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା, ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯାଦ । ଯେପରି ବାବା ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେ ନିଜେ ନିଜ ପାଇଁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିଦାତା ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୀବ୍ରବେଗରେ ମନେ ପକାଇଲେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ । ନିଜ ପରିଶ୍ରମରେ ଯେପରି ନିଜ ପାଇଁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିଦାତା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯାଦର ମେହେନତ୍‌ରେ ରହିଲେ ତ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ ଏବଂ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ଭୂଲି ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ମନ୍‌ମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଯିବ । ବାକି ଆଉ କଣ ଦରକାର ! ପୁଣି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ନିଜର ଶରୀର ଛାଡି ଦେବ । ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଅ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର । ବାବା, ପରିଶ୍ରମର ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିଲେ, ଦେହର ଅଭିମାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେପରିକି ବାପ ସମାନ ହୋଇଯିବ । ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିଚାଲିବ । ଖୁସି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିବ । ସାରା ଫଳାଫଳ ଶେଷ ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ହେଉଛି । ନିଜ ନାମ-ରୂପରୁ ମଧ୍ୟ ଦୂରରେ ରହିବାର ଅଛି, ତେବେ ପୁଣି ଅନ୍ୟର ନାମ-ରୂପକୁ ଯାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା କଣ ଅବସ୍ଥା ହେବ ! ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଯେଉଁ

ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତର ଯୋଗର ଗାୟନ ଅଛି, ସେଥିରେ ହିଁ ଯାଦୁ ଅଛି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଶରୀର ଛାଡନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମାରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବି । କେହି ଲୀନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଦେଖିଛନ୍ତି, ବସି-ବସି ଶରୀର ଛାଡିଦିଅନ୍ତି । ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ବହୁତ ଶାନ୍ତ ରହେ, ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ନିସ୍ତବ୍ଧ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହେବ, ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗର ହୋଇଥିବେ, ଶାନ୍ତ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସୀ ହୋଇଥିବେ । ବାକି କେତେକ ସନ୍ତାନମାନେ ତ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ସ୍ମୃତି ହରାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ବହୁତ-ବହୁତ ଗୁପ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପରିଶ୍ରମ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ହୁଏ । ମାଳା ଗଡାଅ, କୋଠରୀରେ ବସି ଭକ୍ତି କର । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ଚାଲି-ବୁଲି ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛ । କାହାକୁ ଜଣାପଡେ ନାହିଁ କି ଏମାନେ ରାଜପଦ ନେଉଛନ୍ତି । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସାରା ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ଜ୍ଞାନରେ କଣ ଚୁକ୍ତ ହେବ କି ? ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହେବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା କର୍ମଭୋଗ ମଧ୍ୟ ଚୁକ୍ତ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ପରିଶ୍ରମ । ବାବା ସବୁକିଛି ଗୁପ୍ତରେ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଅଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ କେବେ ବି କ୍ରୋଧ କରିବାର ନାହିଁ । ଏହି ତିନୋଟି ଯାକ ଝରକା ଉପରେ ବହୁତ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଅଧିକ କଥାବା□ା କରିବାର ନାହିଁ ଏବଂ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗରେ ମସ୍ତ ରହି ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ନାମ-ରୂପକୁ ଭୁଲି, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ— ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଆତ୍ମିକ ଡ୍ରିଲ୍‌ର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହୋଇ ସଦାଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବ□ମାନର ସମୟ ଅନୁସାରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଶାରୀରିକ ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା ରୂପରେ ଶାରୀରିକ ବ୍ୟାୟାମ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଆତ୍ମାକୁ ସଦା ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମିକ ବ୍ୟାୟାମ ଡ୍ରିଲ୍ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କେତେ ବି ହଲଚଲ୍‌ର ବାତାବରଣ ଥାଉ କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଶବ୍ଦମୟ ବାତାବରଣ ଭିତରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଶବ୍ଦଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ମନକୁ ଯେଉଁଠି ଯେତେ ସମୟ ସ୍ଥିତ କରିବାକୁ ଚାହିଁବ ସେତିକି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଠାରେ ସ୍ଥିତ କରିପାରୁଥିବ ତେବେ ଯାଇ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ବିକାରୀ ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାର ବା କର୍ମକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା ହିଁ ସମର୍ପିତ ହେବା ।